

Slabo uro vožnje iz Ljubljane, malce nad Otočcem in med razgibanimi Gorjanci, me v svoj dom sprejme Carmen L. Oven. Mojstrica govornice besede, avtorica številnih radijskih prispevkov, televizijska voditeljica, romanopiska, predvsem pa pripovedovalka zgodb.

Pred hišo se v zlato rumenih jesenskih barvah bohoto mogočen oreh, za njo pa stoji velika košata lipa. »Pri nas doma jima pravimo gospod oreh in gospa lipa. Gospod oreh čuva našo hišo, lipa pa vsako leto cveti in celo dvorišče lepo diši. Na oreh smo pritrdili rumeno knjigohiško po vzoru pobude za izmenjavo knjig knjigobeznice. V njej so knjige, ki jih ljudje lahko vzamejo, hkrati pa prinesejo svoje in jih tam pustijo,« pove Carmen, ki pravi, da je knjigohiška zanimiva zlasti za pohodnike, ki se odpravijo na sprehod po bližnji vinski cesti. »Ko smo se pred štirimi leti priselili v vas, smo bili prišleki. Sosedje so se enkratno odzvali in našo pobudo zelo dobro sprejeli. Uh, koliko enkratnih knjig se je v vsem tem času že znašlo tam! Včasih prav z veseljem pogledam, kaj so ljudje pustili v naši drevesni knjižni izmenjalnici,« z nasmeškom pripoveduje Carmen.

Južni veter čez Gorjance
Sogovornica pravi, da zelo rada živi med dolenskimimi griči. »Tu je okolje valovito, narava je nežna in nikjer ni našpičenih robov. Ljudje so mili in krasni. Včasih malce zapiha južni veter in čez Gorjance se tu in tam začuti malce Dalmacije,« zasanjano nadaljuje. Hiša, kjer biva z možem in petletnim sinom, stoji sredi vasi. Včasih je bila tukaj pomembna točka srečevanja. »In še vedno se mi zdi, da je tako. Če

se sinek igra na dvorišču pred hišo, pogosto ogovori mimoidoče in se z njimi rad pogovarja. Nekakšen naš minister za komuniciranje je,« se pošali Carmen. »Zjutraj žvrgolijo ptički, zvečer se oglašajo murni. To je krasen kraj za odraščanje,« pove in doda, da je tudi sama otroštvo preživela stran od mestnih blokovskih naselij. »Trgala sem si hlače na pesku in plezala po drevesih. Zato se mi je zdelo pomembno, da najin sin doživi ta pristni stik z zemljo in odrašča v prijaznem okolju.«

Ovna pravi, da je to kraj, kjer sta z možem vrgla sidro. »In ko sidro dobro prime, si človek preprosto ne želi hiteti ali oditi,« pove. »Sin me s svojimi nešteti vprašanji in svojo prezenco ves čas opominja, da v življenju med preteklostjo in prihodnostjo ne smemo pozabiti na sedanost. Da je pomembno biti tukaj in zdaj. Poleti smo veliko zunaj, pozimi pa gnezdimo na toplem. Zabubimo se ob toplo peč in v svoji bralnici preživljamo čas. Imamo prav poseben prostor, kjer smo radi skupaj. Sine navadno riše po svoji steni, mož igra na bobne, jaz pa berem. Zelo rada sem doma. Tukaj se počutim varno in tukaj se lahko spočijem,«

NA OBISKU

Carmen L. Oven, avtorica, pripovedovalka in povezovalka

Dobre zgodbe tudi zdravijo

BESEDILO IN FOTOGRAFIJI

Mankica Kranjec

»**Sin me z nešteti vprašanji opominja, da med preteklostjo in prihodnostjo ne smemo pozabiti na sedanost.**«

Skodelica primorske ustvarjalke ji je delala družbo med pisanjem drugega romana.

ugotavlja prijetna sogovornica. Njihove domače police so polne knjig. »Pa ne le police. Vseposod jih imamo. Tudi v kopalnici!« z nasmeškom doda ljubiteljica pisane besede. »Knjige mi veliko pomenijo. So pomemben del moje eksistence. Verjamem tudi, da dobre zgodbe zdravijo.«

Izpolnjene želje

Vrsto let se je urila na nacionalnem radiu, pripravljala oddaje in svoje znanje nadgradila tudi z nastopi pred televizijskimi zasloni na prvem programu Televizije Slovenija. Povezovalka dogodkov pripravlja pravljice meditacije in večere za odrasle, delavnice nastopanja in retorike ter zvočne opise slovenskih filmov za slepe in slabovidne. To je eno njenih najljubših del: »Je nekaj posebnega. Včasih moram v nekaj sekundah opisati bistvene situacije, ki jih gledalci ne vidijo, in nekaj najlepšega je, ko ti slepi ali slabovidni reče: 'Hvala, končno sem lahko gledal film!'« Carmen L. Oven pripravlja in povezuje tudi literarne večere. Na svoji profesionalni poti se tako srečuje z izjemnimi domačimi in tujimi literarnimi

mojstri bogatih notranjih svetov. Kot otrok je imela menda tri želje. »Želela sem biti veterinarica, knjižničarka ali pisateljica. Ko mi je poginila muca, sem ugotovila, da veterinarica ne bom. Knjige sem imela v otroštvu vedno spravljene po abecednem redu, si izmišljala naslove in se igrala, da sem knjižničarka. Pa je tako naneslo, da zdaj veliko in zelo rada delam s knjižnicami. Uresničila pa sem si še tisto tretjo željo iz otroštva in danes tudi pišem,« razmišlja.

Leta 2012 je napisala prvenec. »Po svoji poti v Iranu sem se nekoč želela zahvaliti ljudem, ki so me tam toplo sprejeli medse. V knjigi opisujem izmišljeno zgodbo zaljubljenega dekleta, ki se domov vrne kot ranjena ženska, polna miru in novih spoznanj,« pripoveduje avtorica razprodanega romana Sprehajalka Gospodovega psa. Pravi, da je bila ta knjiga zanjo vstop v pogum. Ko je končala prvo, se je lotila druge. »Pa je trajalo nekaj let, da sem jo dokončala. Vsaka stvar potrebuje svoj čas,« ugotavlja pisateljica, ki bo 18. novembra v kavarni Slamič predstavila svoj drugi roman Tihotapci miru. »Ta lepa druga zgodba je postavljena na pečino ob morje, v hišo, ki so jo predelali v hospic ...« mi na kratko razkrije pripovedni okvir. »Ko mi je pred štirimi leti umrl oče, sem se prvič zares od blizu srečala s smrtjo. S spontanima splavoma, ki sem ju doživela, pa sem se zavedela minljivosti,« iskreno pove. Roman je nastajal pod domačo lipo in ves ta čas je bila nekje zraven tudi posebna skodelica. »Veste, ko začnem pisati, si navadno kupim skodelico. Pri Sprehajalki sem imela dve, ki sta odslužili svoje, pri Tihotapcih miru pa mi je družbo delala čudovita skodelica, ki jo je ročno izdelala primorska ustvarjalica,« še pojasni.